גימ-יה היגואר לומד

יגוארים הם קטנים מאוד כשנולדים. הם שוקלים לא יותר מקילו או קילו וחצי. מובן שהם גדלים מהר ויכולים להגיע למשקל מאה קילוגרם או יותר. גם עיניהם נפתחות רק כשבועיים אחרי שהם נולדים. לכן הם נשארים תמיד צמודים לאמא שלהם ששומרת עליהם, מאכילה ומחממת.
אמא יגואר ושלושת גוריה חיו במאורה נוחה ביערות גשם של ברזיל. שמם הגורים היה סטוו-יה, טונ-יה וגימ-יה. יום אחד אמא של הגורים יצאה לצוד להם אוכל וגימ-יה נעשה חסר מנוחה. הוא היה גם רעב. לכן החליט לבדוק סביב ולראות האם ימצא דבר מה טעים במאורה. אך הוא לא הצליח להריח שום דבר מלבד ריחו הרגיל של ביתם.
"טוב" אמר לעצמו "אני מקווה שנקבל משהו לאכול עוד מעט. מוטב שאחזור לסטוו-יה וטונ-יה, אחרת הם יופתעו אם יתעוררו ולא ימצאו אותי." אך הוא לא הצליח למצוא את דרכו חזרה.

"אני בטוח שבאתי מכאן" אמר. "לא, באתי משם. זה כל כך מתסכל." מוחו הקטן התעייף כשניסה להבין. אך ידע שהוא נמצא איפה שהוא, ולכן לא דאג ממש. הוא החליט להתכרבל במקום ולנום קצת.

כעבור זמן קצר מישהו העיר אותו "גימ-יה, מה אתה עושה כאן?" זאת הייתה אמו.
"ובכן" אמר גימ-יה "לא הייתי נשאר כאן אילו ידעתי איפה אני." אמו לקחה אותו בעורפו והביאה חזרה, איפה שאחיו בדיוק אז התעוררו.
גימ-יה שמח שטייל קצת, זה גרם לו תחושה של הרפתקה. "אני חייב לנסות זאת עוד פעם" חשב.

עברו שבועיים עד שנפקחו עיניהם של הגורים, אך בסוף הרי הם נפתחו. הם הופתעו כשראו את המראה שלהם.
"אנחנו יפים מאוד" אמר טונ-יה. וסטוו-יה חשב שאפו של גימ-יה גדול משלו. שלושתם חשבו שזה משעשע מאוד והם התגלגלו יחד ונהנו. אך מובן שעדיין לא היו מוכנים לצאת לעולם החיצון וללמוד איך לעשות דברים, עושים שהיגוארים.
בסוף אמא הוציאה מהמאורה את שלושת גוריה, שגדלו מיום ליום, והתחילה ללמד אותם איך לצוד.

אבל גימ-יה לא הסתפק בלימוד. הוא רצה לעבור הרפתקה כלשהי בעצמו. לכן, כשפעם הרגיש שלא משגיחים עליו, התגנב מהמקום ורץ מהר, כמה שרק רגליו יכלו לשאת אותו, דרך עשבים גבוהים, למקום בו עוד לא היה אף פעם.

ציפורים שרו וזה גרם לו להרגיש טוב. הוא ניסה לשיר יחד איתן אפילו שלא הצליח להוציא אלא צפצוף דקיק. הוא הריח פרחים ועשב. פרפר דגדג לו באף. הוא נהנה מאוד עד שברגע מסוים הרגיש שנאבד. גימ-יה נבהל ורצה לבכות. ואז בא לו מחשבה מעודדת "אני לא יכולתי לאבד" אמר "כי אני יודע איפה אני. זה האחים שלי שנאבדו. אם רק אוכל לחזור למקום בו הם נמצאים, הם לא יהיו אבודים יותר. זהו זה. עכשיו אחזור."

"תחזור לאן?" הוא שמע קול מוזר, אך ידידותי.
"למקום שממנו באתי, טיפש" ענה גימ-יה.
"אבל אתה עכשיו כאן, וזה מה שחשוב" אמר בקול
"ואם רק תיתן קפיצה קטנה, תתקרר."
"לקפוץ לאן?" שאל גימ-יה.
"לאגם הקסמים" אמר הקול "תסתובב שלוש פעמים ותראה אותו. אתה צריך רק לרצות כדי שיופיע."
גימ-יה רצה ורצה חזק מאוד וקפץ מכל כוחו, ישר לתוך אגם הקסמים. הוא התחיל לשחות וראה שהוא יכול לעשות זאת. ולא פלא, כי יגוארים הם שחיינים נהדרים.
אבל אז גימ-יה הרגיש רעב. הוא כבר לא אכל הרבה זמן. פתאום הוא ראה להקת דגים קטנים ששחו סביבו, וניסה לתפוס אותם. הם צחקו ומהר ברחו משם. ואז הוא ראה יצור מוזר, מגושם וגבשושי, עם זנב ארוך. וגימ-יה היה הרי יגואר רעב מאוד, ולכן החליט לראות האם זה משהו שטוב לאכול.

"הי, חכה" אמר היצור המגושם והגבשושי "מה אתה עושה?"
"אני רק רוצה לבדוק האם אתה משהו טוב

לאכילה" אמר גימ-יה.
"לאט לך" נחר היצור "אל תאכל משהו בלי לדעת האם הדבר הזה רוצה שתאכל אותו. זה עלול להכעיס אותו מאוד. אני תנין הקסמים וזה אגם הקסמים שלי. אני מצפה שהאורחים שלי יתנהגו יפה. אני מוכן להציג את עצמי לפניך, אבל קודם אתה צריך לתת לי שם. כל אחד נותן לי שם כשהוא

פוגש אותי בפעם הראשונה. כך לא שוכחים מעולם את שמי."
"אולי אקרא לך שאלתי-פאלתי" אמר גימ-יה.
"הצליל של השם הזה לא בדיוק מוצא חן בעיניי" אמר התנין. הוא חשב רגע ואחר כך אמר "טוב, אם זה שם שהנך רוצה לתת לי, שיהיה כך. טוב שיש בו מילה 'שאלתי', כי אני יכול למלא שלוש משאלות שלך."
"מה זה משאלות?" שאל גימ-יה "זה משהו טוב לאכילה?"
"בשום אופן לא. משאלות זה משהו שאתה באמת מאוד רוצה" אמר שאלתי-פאלתי.
"אבל אני באמת, באמת רוצה דברים כל הזמן" אמר גימ-יה "האם אני צריך לרצות את כולם?"
"לא" אמר שאלתי-פאלתי "אתה צריך להיות מאוד זהיר עם המשאלות שלך, כדי לא לבקש דבר רע."
"אך אדע שזה רע?" שאל גימ-יה.
"תלמד מהר מאוד" ענה שאלתי-פאלתי "לפי זה מה שיקרה. ואם אתה רוצה משהו רע במשך הרבה זמן, יהיה קשה לשנות את זה. אומרים שנמר לעולם לא ישנה את חברבורותיו, ואני חושב שזה חל גם על היגוארים. אתה הרי יגואר, לא נמר?"
"אילו הייתי נמר לא הייתי רוצה לשנות את עצמי" אמר גימ-יה "החברבורות שלהם יותר יפות מאלה שלי. האם אוכל לקבל חברבורות כמו נמר, בבקשה?"
"טוב" אמר שאלתי-פאלתי "אם זה רצונך, אבל זה ייקח לפחות שבוע כי זו עבודה רבה ואני עושה הרבה הפסקות בעבודה."
"זה יותר מדי זמן" אמר גימ-יה בחוסר סבלנות "אני רוצה שתשנה את החברבורות שלי מיד."
"לא ניתן" אמר שאלתי-פאלתי. אני יכול להחליף קצת פה ושם, איפה שלדעתי צריך. אם אתה מאוד ממושמע, אוכל להחליף די הרבה."
"טוב, זה יותר טוב מלא כלום" אמר גימ-יה שלא היה מאוד מרוצה מכל הסיפור.
"אני מצטער שאינך מרוצה מהצעתי" אמר שאלתי-פאלתי " אולי אוכל להוסיף לך גם קול

צעקה חזק כמו של הקוף האדום. זה ימצא חן בעיניך. כל היער ידע שאתה בסביבה."
"אז כולם יפחדו ממני" אמר גימ-יה.
"הם כולם ירעדו מפחד" אמר שאלתי-פאלתי "עכשיו עצום את עיניך ונפנף בזנבך."
גימ-יה ניסה "הזנב שלי לא מתנדנד" אמר.
"הממ.." אמר שאלתי-פאלתי "נכון, אין לך זנב מפואר כמו שלי. זנבך ארוך אבל אין לו אופי."
"אני אוהב את זנבי" אמר גימ-יה " ואם תתחיל לבקר אותו אני חושב שלא ארצה כלל את המשאלות שלך."
"טוב, טוב, אנדנד את זנבי בשבילך, זה למען חברות" אמר שאלתי-פאלתי ואמר את מילות הקסם "באני, באני, טרהרני. אני מה שאני וזה מה שאני."
"אני חושב שהוא ממציא את הקסמים" חשב גימ-יה. אך פתאום הוא שמע זעקה כה איומה שהתחיל לחפש מחסה לעצמו.
"אל פחד" אמר שאלתי-פאלתי "זו הייתה צעקה שלך. צעקת כמו הקוף האדום."

"אבוי" אמר גימ-יה "לא היית צריך למלא את משאלתי זו. גרמת לי להיבהל מעצמי."
"צעקות הן בסדר, אם יש צורך בהן" אמר שאלתי-פאלתי "אבל אמך לא תהיה מרוצה. האחים שלך יקפצו מתוך החברבורות שלהם."
כשאמר את המילה "חברבורות", גימ-יה נזכר שעוד לא ראה את החברבורות החדשות שלו. הוא הציץ לתוך אגם הקסמים וראה במים את בבואתו. בפעם הראשונה הבין שהחברבורות השתנו. הן היו עכשיו קטנות יותר וחומות.

"אוי, לא!" הוא קרא "החברבורות האלה לא מוצאות חן בעיני. הן לא נראות כמו שצריך. אני

רוצה את החברבורות שלי בחזרה!" והוא התחיל לבכות.
"מה קרה?" שאל שאלתי-פאלתי "רצית חברבורות של נמר ונתתי לך אותם. אפילו הוספתי לך צעקת אימים של הקוף האדום."
"אבל לא לזה התכוונתי" אמר גימ-יה "אני בכלל רציתי לא להיות כאן בכלל."
שאלתי-פאלתי כבר לא מצא יותר חן בעיניו. "הוא לא צריך למלא משאלות" חשב "למי שלא יודע באמת מה הוא רוצה בעצמו. היה לי מזל שלא ביקשתי להיות דג."
שאלתי-פאלתי קרא את מחשבותיו. "אילו היית דג היה קשה לחזור, אילו שינית את דעתך. כל הזימים וסנפירים. יכול היה להיות יותר גרוע."
"נכון. אני לא רוצה להיות דג, זה בטוח" אמר גימ-יה "בקשה שנה את חברבורות שלי שוב לאלה האמיתיות שלי. ואז תעשה אותן גם גדולות ויפות יותר."

"אבל אלה כבר המשאלות הנוספות שלך" אמר שאלתי-פאלתי "גדול יותר זו שלישית, יפה יותר זו רביעית."
"אינך סופר נכון" אמר גימ-יה "עשיתי רק שלוש משאלות. אבל עכשיו אני צריך עוד אחת, ללכת הביתה."
"אבל זו תהיה כבר הרביעית" אמר שאלתי-פאלתי "אף אחד לא ממלא ארבע משאלות. זה תמיד רק שלוש. אני לא יכול לבצע זאת. אולי תשקול מחדש. אולי לא תהיה חמדן כזה ולא תרצה חברבורות גדולות ויפות יותר. אם תוותר, תישאר לך משאלה אחת כדי ללכת הביתה."
"אני לא יכול לוותר" אמר גימ-יה "אני רוצה להראות לאחי שחברבורות שלי גדולות מאלה שלהם. ועכשיו לא אוכל ללכת בכלל הביתה."
הוא נזכר כמה שנהנה לשחק עם האחים ועל אמו שתמיד נהגה ברוך אליו ודאגה שהוא ואחיו יהיו בטוחים ושבעים. הוא נראה עצוב והצטער שעזב את המאורה והסתבך כאן, בתוך אגם הקסמים הזה.

גם שאלתי-פאלתי נראה עצוב. "אולי בכל זאת ניתן לעשות משהו. אשתדל לרצות בכל כוחי. אולי ניתן למלא ארבע משאלות."
"אני צריך ממילא רק עוד אחת" אמר גימ-יה.
"צריך ללמוד לדעת מה רוצים" אמר שאלתי-פאלתי "עכשיו עצום את עיניך וחזור אחרי 'אם תעזוב את ביתך, מתי שאתה נודד'".
"אם עזוב את ביתי, מתי שאנדוד" אמר גימ-יה.
"תמיד אזכור את ביתי" אמר שאלתי-פאלתי.
"תמיד אזכור את ביתי" חזר אחריו גימ-יה.
"עשית טוב" אמר שאלתי-פאלתי "זה נשמע כאילו באמת התכוונת לכך".
גימ-יה ציפה שיקרה משהו מיוחד, אך כלום לא קרה. "המממ.. אני עדיין כאן" אמר.
"אני מקווה שזו לא תלונה. עוד לא גמרתי" אמר שאלתי-פאלתי "ארבע משאלות מחייבות הת-חכ-מות".
"מה זה?" שאל גימ-יה.

"זה נקרא לחשוב על תוכנית טובה, זה נקרא להיות חכם. כמוני כמובן" אמר שאלתי-פאלתי "לא לכל תנין יש אגם מלא לימונדה."
"אם אתה כל כך חכם" אמר גימ-יה "עזור לי לחזור הביתה. עד עכשיו לא קרה כלום."
"אנסה שוב" אמר שאלתי-פאלתי "אבל בכלל כל זה זו אשמתך."
"אז מה נעשה?" גימ-יה ניגש לאגם, הביט במים ושאל "תעזור לי לחזור הביתה?"
"כן" נשמע קול כמו של גלי ים "תחשוב על כל הסיבות שבגללן אתה רוצה לחזור הביתה. עצום את עיניך וספור עשר סיבות."
"אבל אני לא יודע לספור" אמר גימ-יה.
"אז רק תחשוב עליהן חזק מאוד."
גימ-יה עצם את עיניו והתחיל לחשוב למה הוא רוצה מאוד להיות בבית. וכשפתח אותן, לא רצה להאמין – הוא היה שוב במאורה, יחד עם האחים ועם אמא שלו.
הם מאוד שמחו כשראו אותו. "כמה טוב שאין לי חברבורות של נמר" חשב גימ-יה. ואז ראה

שהחברבורות שלו הן כמו אלה של אחיו.
"כנראה שאלתי-פאלתי לקח את המשאלה שלי בחזרה" חשב.
האחים קפצו עליו בשמחה, ואמא נגעה עם פניה בפניו. "איפה היית גימ-יה?" אמרה "חששתי כבר שלא אראה אתך יותר."
גימ-יה הוריד ראש "ברחתי" אמר "אבל הייתה לי הרפתקה. פגשתי תנין קסמים שחי באגם קסמים וכך גם יכולתי לחזור הביתה."
"אתה עוד לא גדול מספיק להרפתקאות" אמרה לו אמא "רק לא מזמן פתחת את עיניך. יכולת להיפגע ואפילו לא למצוא את דרכך חזרה."
"כן" אמר גימ-יה "ולא אעזוב את הבית עד שלא אהיה ממש גדול."
"אל תמהר לגדול" אמרה לו אמא "אני אוהבת לשמור את הגורים שלי לידי כמה שרק ניתן. כשתגדל ותעזוב, כבר לא תחזור הנה. כך זה אצל היגוארים. אבל אז תדע כבר לדאוג לעצמך" והיא חיבקה אותו חזק.
"אני אהיה היגואר הראשון שישנה זאת ויזכור את ביתו" אמר גימ-יה "זו המשאלה הרביעית שלי. אולי שאלתי-פאלתי יצליח למלא אותה" אמר בחיוך.